

ရွှန်းရေမီး

လူပျိုကြီးရဲ့ဖူးစာ

၂၈၆

မိုး ...။

အိမ်ကထွက်မယ်ကြံရင်း မိုးက သည်းလိုက်ရင်း။ တီဗီက ကြေညာတာကတော့ မုန့်တိုင်းရှိ တယ်ဆိုလား။ မနက်ကတည်းက သဲသဲမဲမဲကို ရွာနေတာပါ။ လေပြင်းတွေလည်း တိုက်နေသည် ။

လျှပ်စီးတွေ ပြိုးပြက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံတွေကလည်း ကြောက်မနန်းလိလိပါ။ ဒါကို မောင်စစ် တစ်ယောက် အပြင်ထွက်ဖို့ တပြင်ပြင် လုပ်နေတာ။

ဒီမိုး ဒီလေကို မကြောက်မရွံ့နိုင်ဘဲ အပြင်ထွက်ချင်ရသည့် အကြောင်းက? ...။

ဟုတ်ပါတယ် ...။ မုန့်တိုင်းထက် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အရာက ချစ်သူအမိန့်ပါ။

မောင်စစ် သူ့ချစ်သူကို သေအောင်ကြောက်ရပါသည် ။

မောင်စစ် ဆိုသော စစ်ဇာနည် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းဖြေထားတာ။ အောင်စာရင်းတောင် မထွက်သေး။

သူ့ချစ်သူ မမကျော် ဆိုသော ဖြူဖြူကျော်က ဘွဲ့ရပြီးပြီ။

မမကျော်သည် မောင်စစ်တို့ မြို့လေးမှာ Queen ဖြစ်ပါသည် ။ မောင်စစ်တို့ တိုင်းဒေသကြီးရဲ့ မယ်လည်း ဖြစ်သလို ဗဟိုအဆင့်မှာ လည်း အ

ဆင့်ငါး ရထားသူ။ ဆံပင်တွေကလည်း မည်းနက်ဖြာဝေ ကာ အရှည်က
ဒူးအတိ။

အသားက မဖြူမညိုလေးနဲ့ ကို ဝင်းအိစိုပြည်နေတာ။ မျက်နှာအလှ
ကလည်း အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ။ အလှဆုံးကတော့ နှုတ်ခမ်းတွေပါပဲ။ နှုတ်
ခမ်းကွေးလေးက ဒီတိုင်းနေရင်တောင် ပြုံးနေ သယောင်။ ပြုံးလိုက်ရင်
တော့ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမီတော့။

အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးကပဲ အမိန့်ပေးလိုက်တာ။

“မောင်စစ်ကလေး ... မနက်ဖြန် တို့ ဆီ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ပြော
စရာ ရှိလို့ ”

အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် မောင်စစ် မသွားဘဲ မနေရဲတော့။ တစ်ခါက
သူမ ခေါ်ထားတာကို နေမကောင်းလို့ ပျက်ကွက်မိပါတယ်။ သူ့ကို ဖြတ်
စာပို့လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ အိမ်မြှောင်အမီးပြတ်သလို ခံစားလိုက်ရသေးသ
ည် ။ သုံးလတိတိ တကောက်ကောက် လိုက်တောင်းပန်မှ ကျေနပ်သွား
တာ။ အဲဒီ တစ်ခါတည်းနဲ့ သူလည်း ကောင်းကောင်း မှတ်သွားတာပင်။

အဲဒါကို ပြန်သတိရတော့ ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို မိုးကို
အန်တုသွား၏။

“ဟဲ့ ... မောင်စစ်၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

သူမိထွေးအသံက စူးစူးရှရှ။

“အပြင်ခဏ အဒေါ်”

“ဒီမိုးထဲ ဘာအပြင်လဲ၊ တော်ကြာ ဖျားနာလာမှ ဆေးကုနေရမယ်၊ စိ
တ်ပူလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ပိုက်ဆံခုန်ထွက်အောင်
အပေါက်ရှာမနေနဲ့ ”

မိထွေးရဲ့ သံစဉ်တွေကတော့ ရိုးရာမပျက်ပါ။ သူ ပခုံးတွန့်ပြီး အပြင် ထွက်လာခဲ့သည် ။ ထီးတော့မပါ။ အိမ်မှာ သူ ဆောင်းဖို့ ထီးမှ မရှိတာ လေ။

မိုးရေထဲမှာ ကျန်းမာရေးဖိနပ်လေးကလည်း ဟိုချော် ဒီချော်။

လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တောင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ မရှိတဲ့ အပြင် စားပွဲထိုး လေးတွေအကုန် ခုံမှာ စုထိုင်ပြီး ကျားထိုးနေကြ ၏။

“ဟာ ... ကိုမောင်စစ်၊ ဘယ်လဲဗျ”

“ဟဲ ဟဲ”

“မဖြူဖြူကျော်ဆီပဲ နေမှာ ပေါ့ကွာ”

စားပွဲထိုးလေးတွေက သူ့အကြောင်း သိကြတာမို့ ဘာမှ မပြောဘဲ ရယ်ရုံပဲ ရယ်ပြလိုက်၏။

သူ ခြေလှမ်းတွေ ပိုမြင့်လိုက်တော့ မမကျော်တို့ ဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာ သည် ။ ဆိုင်ပိတ်ထားပါ လား။

သူတို့ မြို့လေးရဲ့ ဈေးထိပ်မှာ မမကျော်တို့ ကုန်စုံဆိုင်။ ကုန်စုံဆိုင် လေးတောင် ပိတ်ထား သည် ။ ဈေးထဲက ဆိုင်တော်တော်များများ လည်း ပိတ်ပါသည် ။

မောင်စစ် နည်းနည်းတော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ မိုးရွာလို့ ဆိုင်ပိတ် တယ် ထင်ပ။

ဒါဆို အိမ်ကိုသွားရမလား။ အိမ်ကဝေး၏။ မြို့ဟိုဘက်ထိပ်နားမှာ မိုးရေထဲမှာ မောင်စစ် ချမ်းနေတာမှ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ မောင်စစ် မမကျော်ဆီ ရောက်အောင်သွားရမည်။

“ခြိမ်း ... ဒလိန်း ... ဂျိုး”

ဆော်ပြီဟ။ မိုးကြိုးပစ်သံလား။ ကြားလိုက်ရတာတော့ ကြောက်စရာကြီး။ ဒါပေမဲ့ မောင်စစ် နောက်တွန့်လို့ မှ မရတာ၊ လေရော မိုးပါ ထန်နေတာ”

ဒါပေမဲ့ မောင်စစ် ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့သို့သာ။

ထိုနေ့က မောင်စစ် မမကျော်ဆီ ရောက်အောင် သွားတွေ့ပါသည် ။

ပြောစရာ ရှိတာကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလိုက်ရပါသည်

။

အပြင်မှာ တင် မိုးကြိုးပစ်တာ မဟုတ်။ မောင်စစ်ရင်ဘတ်ထဲကိုပါ မိုးကြိုးပစ်သွားတာ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး စက်ကွင်းမိသွားတဲ့ တရားခံဟာ?

။

*